

personalet, Statspolitiet og det kommunale Politi, saaledes som en praktisk Varetagelse af Arbejdet til ethvert givet Tidspunkt kræver det. Men, som sagt, disse Spørgsmaal er i det hele i Øjeblikket netop til Forhandling mellem Købstadforeningen og Justitsministeriet.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen omtalte forskellige Forhold vedrørende Sønderjylland og dvælede derunder ved det saa ofte omtalte Markhypotekspørgsmaal. Medens dette Spørgsmaal ikke særlig vedrører mig, omtalte det nævnte ærede Medlem ogsaa, at han havde faaet adskillige Henvendelser, hvor det drejede sig om umyndiges Midler, og her forekommer det mig, sagde det ærede Medlem, at der ligefrem er Brug for en Lovgivning. Uden i øvrigt at komme ind paa hele dette Spørgsmaal, som Statsministeren og andre ærede Kolleger jo allerede har beskæftiget sig med, maa jeg sige, at jeg ser ikke, der er nogen Mulighed for at finde nogen reel juridisk Begrundelse for en ligefrem Særlovgivning vedrørende umyndiges Midler, hvor uheldigt — det maa indrømmes — Forholdene end kan stille sig rent praktisk for visse umyndige. Spørgsmaalet hører i den Grad sammen med de øvrige Overvejelser over hele dette Problem, at Justitsministeriet ikke for sit Vedkommende kan finde et virkeligt Grundlag for at insistere paa en Særlovgivning, specielt altsaa med Hensyn til de umyndiges Midler.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg fremdrog under sin Tale et skønsomt Udvalg af Automobildomme fra Randers og nærmeste Omegn til Belysning af sine Tvivl om, hvorvidt Politi- og Domsmyndighederne overholdt Motorloven, specielt til Belysning af, hvorvidt der ikke blev gaaet anderledes frem overfor velhavende end overfor fattige Lovovertrædere. Det ærede Medlem var under denne sin Tale — i Embeds Medfør, kan jeg næsten sige — nødt til at øse saa megen Spiritus op, at Tilhørerne efterhaanden saa meget tørstige ud, og paa min svage Konstitution virkede det saaledes, at jeg ved Afslutningen neppe vilde kunne have bestaaet Spiritusprøven. I hvert Fald bestemte jeg mig til omhyggeligt at undgaa Randers og Omegn ved Afsoningen af det Rekreationsophold, der utvivlsomt bliver nødvendigt efter denne ulykkelige Regerings Afgang, som jo efter Ulykkesprofeten, det ærede Medlem Hr. Korsgaard Opfattelse maa anses for nær forestaaende. Det ærede Medlem Hr. Lundberg vil forstaa, at jeg ikke efter de givne Oplysninger alene, hvor malende de end i

øvrigt var, er i Stand til at svare ham med Hensyn til de enkelte Tilfælde i Løbet af de faa Dage, der er gaaet siden hans Tale, men i Almindelighed vil jeg gerne indrømme ham, at de strenge Regler i Motorlovens § 34 om Forbindelsen mellem Fængselsstraf og Frakendelse af Køretilladelse, men navnlig Regelen i samme Paragraf om, at den, der har ført Motorkøretøj i beruset Tilstand, ved Dom skal miste Køretilladelsen for Livstid, kan føre til eller i alt Fald kan friste Domstolene til at undgaa alt for rigoristiske Domme og altsaa særlig kan fremkalde en vis Tilbøjelighed til, hvor det overhovedet skønnes forsvarligt, at nøjes med Straffebestemmelserne for dem, der kun er paaavirket af Spiritus, altsaa en Minimumsbøde paa 500 Kr., efter samme Lovs § 32, selv om vedkommende i Virkeligheden maa siges at have været beruset. Imidlertid er det jo en Selvfølge, at Loven bør anvendes ens, uden Personsanseelse. Tilfældene Nr. 1, 4 og 5, det vil sige Driftsbestyreren, der for et Par Aar siden kørte et Par Damer i Grøften, Dyrslægen, der i 1921 efter endt Frokost — et Maaltid, som det ærede Medlem efter sit indgaaende Kendskab til Forholdene i Randers lagde en særlig Vægt paa — kun lod sig standse af et Vejtræ og derefter selv forsvandt, uden at jeg af det ærede Medlems Oplysninger kan se, om han selv blev splittet for alle Vinde, eller hvad der skete, samt endelig den mægtig fulde Fuldmægtig fra Aarhus, der i rasende Fart susede tilbage til Hjemmet, efter det oplyste mere for at undgaa den Randers Retfærdighed trods dennes Blidhed end af Had til den Randers Spiritus — disse 3 Tilfælde ligger saa langt tilbage i Tiden, at der efter Retsplejelovens § 962 ikke længere kan være Tale om en Appel af disse Domme, men jeg skal gerne paa den givne Anledning snarest drage Om-sorg for at undersøge, om der kan lægges den daværende Politimester noget til Last, navnlig altsaa det til Last, at disse Sager ikke i rette Tid er blevet ført videre af Paatalemyndigheden. Hvad derimod de 3 andre Tilfælde angaar, Spirituseksemplerne Nr. 2, 3 og 6, altsaa Vognmanden, der den 3. Juli, rigelig fyldt med Spiritus, det ærede Medlem siger: plakatfuld, i sit Lastautomobil, et Ord, som jeg her har opfattet bogstaveligt, ilede mod Skovbakkens Glæder, Vognmanden fra Allingaabro, som, ligeledes efter et kraftigt Indhug paa den Randers Alkohol, i sit Automobil raserede Landevejen for et Jumbekøretøj, og endelig Chaufføren, der, ganske vist beruset, men dog stille og roligt, anbragte sig selv og